

ministeren til at kunne skaffe Landings- og Lørrepladser tilveie ved Kjøb underhaanden, Leie eller ved Expropriation, hvor der hertil er saa stor Trang, at almene Interesser kræve det. Hertil er, dels principalt, dels subsidiært, spjæt det Tillæg, at, hvor Fiskerne fra Arilds Tid upaatakt have benyttet den udyrkede og for Græsvoert blottede Strandbred til Landingsplads og Lørreplads for deres Garn, kan ingen Erstatning fordræ, medens et Mindretal principalt stiller det Forslag, at Retten til saadan Afbenyttelse uden Erstatning ikke skal være afhængig af Arildshævd, men derimod kun af, at den ikke paa anden Maade er tagen i Brug.

Spad førstnævnte Paragraf angaar, da er det fra Arilds Tid baade af Administrationen og i den almindelige Bevidsthed blandt Befolkningen i de Egne, hvor saadan Dyrvært fremkommer ved Rysterne, en anerkjendt Ret, at det tilhører Bredeieren, og ogsaa af Staten godkjendt, idet den lader saadanne Strækninger efterhaanden skylbsætte. Da Fiskebestanden i det paagjældende Vand ikke paa nogen Maade derved kan tabe eller formindskes og altsaa ikke i Virkeligheden kan skade Fiskeriet, har man troet at burde indføre denne for saadan Landvinding beskyttende Bestemmelse.

Angaaende de 2 sidstnævnte Paragrafer, da lyder der fra flere Sider stærke Klager over, at den Frihed, som Fiskerne i umindelige Tider har havt til uhindret Færdsel til og fra Stranden og til der at opstille deres Garn til Lørring, efterhaanden indskrænkes til stor Ulempe for Fiskerne og til Skade for Fiskeriet. Det Spor, disse Forhold nu begynde at komme i, kan let føre til, at Fiskeriet paa sine Steder umuliggjøres. Dette Hen syn baade til de Forhold, der allerede foreligge, og til, hvad Udviklingen i det Spor, den er kommen i, kan føre til, har bevæget Udvalget til at stille disse Endringer.

Til Kapitel II.

Fiskeriet paa Havet udfor de aabne Ryster.

Flertallet har ikke kunnet slutte sig til de indskrænkende Bestemmelser i §§ 5 og 6, da man antog, at Labet for Fiskeriet ved disse foreslaaede Indskrænkninger ikke vilde komme til at staa i et passende Forhold til det Udbytte, som deraf vilde flyde; man har derfor søgt at finde en Middelvei mellem Lovudkastet paa den ene Side og paa den anden Side dem, der repræsenterer de Ansuelser, at alt Fiskeri i de her omhandlede Bunde, med Undtagelse af de saakaldte

„engelske Travls“, skulde være fri. Heller ikke er man enig med Lovudkastet i, at Vesterhavsfiskeriet bør undergives samme Lovgivning og samme Kontrol som det øvrige Fiskeri. Forholdene der ere væsentlig anderledes end ved de andre Ryster, ligesom der ogsaa der findes med væsentlig andre Redskaber, saa de selvsamme Bestemmelser der og ved de andre Ryster ikke ret vel lader sig anvende. Desuden maatte der ogsaa ansættes en kostbar, søgaaende Kontrol, dersom man vil vente Lovens Overholdelse, thi uden den man heller lade de bestaaende Forhold vedblive. Udvalgets Flertal formener, at, da der her hverken kan være Tale om Fredning for Legepladser eller for Yngel, kan man ikke skjønne, at der er Anledning til at drage Vesterhavsfiskeriet ind under nærværende Lov, saa meget mere, som man forventer, at Regjeringen fremdeles drager Omforg for Beskyttelse mod Fremmedes Overgreb paa dansk Søterritorium.

Til Kapitel III.

Limfjordsfiskeriet.

Udvalget har ikke til dette Kapitel fundet Anledning til at stille Forslag til indgribende Forandringer; de væsentligste af disse ere de, der ere stillede til §§ 26 og 27. Spad § 26 angaar, da har man anset det rigtigst at indsætte et bestemt Forbud mod Slæbevaadsfiskeri i Limfjorden, men derimod tillade Brugen af Bøtvaad paa den Maade, at Vaadnet drages til Vaaden, der ligger for Anker, en Fiskemaade, man ikke kan tillægge nogen skadelig Virkning. Spad § 27 angaar, da har man troet at kunne indskrænke Antallet af de laasede Bunde endel og tillige hæve Forbudet mod, at disse Bunde besæles af de indenfor og omkring dem boende Fiskere paa Hen- og Hjemturen med deres Garn. Et saadant Forbud vilde vække megen Uvillie og skaffe disse Fiskere en stor Ulempe fremfor Fiskere, der bo udenfor de laasede Bunde, uden at der derved opnaaes nogen synderlig større Sikkerhed mod Overstridelser.

Til Kapitel IV.

Fiskeriet i de øvrige Fjorde.

Gjennem dette Kapitel gaar to Sovebtanker, den ene er ved Maalbestemmelser for Fiskeledskaberne og Fredningsbestemmelser i Legetiben at